

LBRIS

We know
books

ALDOPRESS

Autor: *Alexandre Dumas*

Titlu original: *Robin Hood- Le prince de voleurs*Le proscrit*

Editor Dexon Office

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office Srl

© by Dexon Office SRL 2020

Informații, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

Email: dexoncomenzi@gmail.com

Website: www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE, tatăl

Robin Hood: Prințul hoților, Proscrisul /

Alexandre Dumas ;

București : Dexon, 2020

ISBN 978-606-050-178-7

821.133.1

Alexandre Dumas

Robin Hood

Prințul hoților

*

Proscrisul

Prințul Hoților

Capitolul 1

Era în anul de grație 1162, în timpul domniei lui Henric al II-lea. Doi călători, cu hainele ponosite de drum lung și cu fețele istovite de negrită oboșală, străbăteau călare, într-o seară, potecile înguste ale pădurii Sherwood, din comitatul Nottingham.

Vremea era rece; copacii, pe care începea să mijcească verdeața firavă de martie, fremătau în ultimele răbufniri ale iernii, iar o ceață deasă învăluia ținutul pe măsură ce ultimele raze ale soarelui se stingeau în norii sângerii de la orizont. Curând, cerul se întunecă de-a binelea, iar peste pădure prinse să sufle vântul, prevestind apropierea furtunii.

— Ritson - spuse cel mai în vârstă dintre călători, înfășurându-se mai strâns în pelerină - vântul se întetește; nu ți-e teamă c-o să ne prindă furtuna înainte de a ajunge? Și suntem oare pe drumul bun?

— Mergem drept spre țintă, milord - răspuse Ritson - și, dacă nu mă-nșală memoria, în mai puțin de un ceas vom ciocăni la ușa pădurarului.

Cei doi necunoscuți mai merseră în tăcere încă vreo trei sferturi de oră, când călătorul pe care tovarășul său de drum îl onorase cu titlul de milord întrebă neliniștit:

— Mai e mult?

— Preț de zece minute, milord.

— Bine, dar pădurarul acesta, care spui că se numește Head, merită oare încrederea mea?

— De bună seamă, milord; cumnatul meu Head este un om aspru, deschis și cinstit; el va asculta cu respect minunata poveste născocită de înălțimea voastră și o va crede. El nu știe ce-nseamnă minciuna și nu cunoaște teama. Priviți, milord! strigă vesel Ritson, întrerupându-și elogiul făcut pădurarului. Vedeți lumina aceea care poleiește copacii? Acolo e casa lui Gilbert Head. De câte ori n-am salutat eu, fericit, în tinerețea mea, această licărire din cămin, când ne întorceam seara, obosiți, de la vânatoare. Și Ritson se opri în loc, visător, privind cu duioșie luminița tremurătoare care îl făcea să retrăiască amintiri din trecut.

— Copilul doarme? întrebă gentilomul, prea puțin tulburat de emoția ser-

vitorului.

— Da, milord - răspunse Ritson, pe al cărui chip se așternu de îndată o expresie de totală indiferență - doarme adânc și, pe legea mea, zău dacă pricpe de ce înălțimea voastră se străduiește din răspuseri să ocrotească viața unei mici ființe atât de dăunătoare intereselor sale. Dacă vreți să scăpați pentru totdeauna de plodul ăsta, de ce să nu-i înfigă cineva un oșel în inimă? Dați o poruncă, sunt la ordinele dumneavoastră. Drept răsplată, făgăduiți-mi că numele meu o să fie trecut în testamentul dumneavoastră și copilul care doarme acum nu se va mai trezi nicicând.

— Taci! izbucni gentilomul. Nu vreau moartea acestei făpturi nevinovate. Mă pot teme că într-o bună zi fapta mea va fi dată în vileag, dar mai bine să mă hărțuie teama, cu neliniștile ei, decât remușcările unei crime. De altfel, sunt îndreptățit să sper și chiar să cred, că taina care învăluie nașterea acestui copil nu va fi descoperită niciodată. Însă, dacă s-ar afla ceva, asta ți s-ar datora numai ție și, de aceea, îți jur, Ritson, că fiecă clipă a vieții mele o voi folosi ca să-ți urmăresc îndeaproape toate mișcărilor, toate faptele. Crescut ca un țăran, copilul acesta nu va suferi din pricina stării sale modeste. El își va clădi fericirea pe felul lui de viață și nu va regreta niciodată numele și averea pe care le pierde astăzi fără a le cunoaște.

— Facă-se voia înălțimii voastre, milord! răspunse rece Ritson. Însă, la drept vorbind, viața unui copil atât de mititel nu merită osteneala unei călătorii din Huntingdonshire în Nottinghamshire.

În cele din urmă, călătorii se opriră în fața unei căsuțe ascunse, ca un cuib, în desișul pădurii.

— Hei, vecine Head! strigă Ritson, cu voce veselă și răsunătoare. Hai deschide repede! Toarnă cu găleata și vād de aici cum arde focul în vatră. Deschide, omule, căci o rudă îți cere ospitalitate.

Înăuntru, câinii începură să mârâie. Pădurarul, prudent, întrebă :

— Cine bate?

— Un prieten.

— Cares prieten?

— Roland Ritson, fratele tău. Hai deschide, bunul meu Gilbert!

— Roland Ritson din Mansfeld?

— Da, da, eu, fratele Margaretei. Ei, acum deschizi? adăugă Ritson, nerăbdător. O să vorbim când om sta la masă.

În sfârșit, ușa se deschise și călătorii intrară în casă. Gilbert Head strânse cu căldură mâna cumnatului său, apoi se întoarse spre gentilom și-l salută adresându-i-se cuviincios:

— Fiți bine venit, domnule cavaler și vă rog să nu-mi faceți vină că am călcat legile ospitalității dacă am șovăit câteva clipe să vă deschid ușa cămi-

nului meu. Locul atât de singuratic al casei și numărul mare de tâlhari care mișună prin pădure mă silesc să fiu prevăzător, căci nu-i de ajuns să fii viteaz și puternic ca să scapi de primejdie. Vă rog să mă iertați, nobile străin și să vă socotiți în casa mea ca în a dumneavoastră proprie. Așezați-vă lângă foc și uscați-vă hainele. Între timp o să ne îngrijim de cai. Hei, Lincoln - strigă Gilbert, crâpând ușa unei odăi alăturate - du caii drumeților sub șopru, pentru că în grajd n-or să încapă; ai grijă să nu le lipsească nimic; umple ieslea cu fân și așterne-le paie până la burtă.

Un țăran voinic, în haine de pădurar, se ivi de îndată, străbătu sala și ieși fără să arunce măcar o privire curioasă asupra noilor veniți; apoi, o femeie frumoasă de vreo treizeci de ani întinse către Ritson mâinile și fruntea ca să i le sărute.

— Dragă Margaret! Surioara mea scumpă! strigă el, mângâind-o, în timp ce o privea cu admirație naivă amestecată cu uimire. Ești neschimbată, fruntea ți-e tot atât de senină, ochii la fel de strălucitori, buzele și obrajii tot atât de trandafirii și de fragezi ca pe vremea când bunul nostru Gilbert căuta să-ți cucerească inima.

— Pentru că sunt fericită - răspunse Margaret, aruncând spre soțul său o privire drăgăstoasă.

— Ba spune-i că suntem fericiți, Maggie - adăugă cinstitul pădurar. Datorită firii tale bune, n-a existat până acum în familia noastră nici supărare, nici ceartă... Dar am vorbit destul despre noi, să ne gândim și la oaspeți... Așa, prietene cumnat! Scoate-ți mantaua! Și dumneavoastră, domnule cavaler, dezbrăcați hainele acestea ude de pe care apa curge ca rouă dimineața pe frunze. Apoi o să cinăm. Hai repede, Maggie, o buturugă-două în vatră, cele mai bune bucate pe masă, iar paturile înfățate cu cearșafurile cele mai albe. Hai repede!

În timp ce, tânără și sprintenă, femeia asculta de poruncile soțului, Ritson își desfăcu mantaua și lăsă să se vadă un copilăș frumos, înfășurat într-o pelearină de cașmir albastru. Dolofan, proaspăt și rumen, chipul copilului ce număra doar vreo cincisprezece luni, vestea o sănătate desăvârșită și o constituție robustă.

După ce potrivea cu grijă cutele bonetei și așeză pruncul așa fel ca o rază de lumină să-i pună în valoare întreaga-i frumusețe, Ritson o strigă încet pe soră-sa. Margaret sosi în grabă.

— Maggie - îi spuse el - vreau să-ți fac un dar ca să nu mă învinuiești că, după opt ani, vin la tine cu mâna goală... Ia privește ce ți-am adus!...

— Sfântă Fecioară! strigă femeia, împreunându-și mâinile, Sfântă Fecioară! Un copil! Al tău e îngerașul acesta atât de frumos, Roland? Gilbert, Gilbert, vino să vezi un copilăș ca un înger!

— Un copil?! Un copil în mâinile lui Ritson?! Și, departe de a se înflăcăra,

— așa cum făcuse nevastă-sa, Gilbert aruncă spre ruda lui o privire severă. Frate - roști pădurarul, pe un ton grav - nu cumva ai devenit dădacă la sugaci de când te-au reformat din armată? Ciudată poftă ți-a venit să bați drumurile, cu un copil sub haină! Ce-nseamnă toate astea? De ce ai venit la mine? Care e povestea pruncului? Hai vorbește, fii sincer, vreau să știu totul.

— Copilul nu-i al meu, viteazule Gilbert; este orfan iar gentilomul pe care-l vezi aici este protectorul său! Înălțimea sa cunoaște familia acestui îngeraș și o să vă spună de ce am venit aici. Însă până atunci, Maggie dragă, ia-mi această prețioasă povară care mi-a vlăguit brațele timp de două zile... vreau să zic două ceasuri. M-am săturat s-o fac pe doica.

Margaret luă degrabă copilul în brațe, așa adormit cum era, îl duse în odaia ei, îl așeză pe pat și, după ce-i acoperi mâinile și gâtul cu sărutări, îl înveli cu grijă în frumoasa lui pelerină de sărbătoare, după care se întoarse la oaspeți.

Cina se desfășură în veselie. La sfârșitul mesei, gentilomul îi spuse pădurarului:

— Interesul pe care încântătoarea dumitale soție l-a arătat acestui copil mă hotărăște să vă fac o propunere cu privire la situația lui viitoare. Dar mai întâi îngăduiți-mi să vă dau unele amănunte despre familia, nașterea și situația actuală a acestui orfan al cărui unic ocrotitor sunt eu. Tatăl său mi-a fost tovarăș de arme în tinerețea pe care mi-am petrecut-o prin tabere și, totodată, mi-a fost cel mai bun și mai apropiat prieten. La începutul domniei gloriosului nostru suveran, Henric al II-lea, am fost împreună cu el în Franța, în Normandia, în Aqvitania, în Poitou, iar după o despărțire de câțiva ani, ne-am întâlnit în Țara Galilor. Înainte de a părăsi Franța, prietenul meu s-a îndrăgostit nebunește de o tânără fată; s-a căsătorit cu ea și a dus-o cu el în Anglia. Din păcate, familia lui, mândră și încrezută, ramură a unei case princiare îmbăcsite de prejudecăți prostești, a refuzat să primească în mijlocul său pe tânăra femeie, care era săracă și nu posedă altă noblețe decât noblețea sentimentelor, insulta aceasta a lovit-o până în adâncul inimii; ea a murit opt zile mai târziu după ce adusese pe lume copilul pe care vrem să vi-l încredințăm ca să-l îngrijiți și care nu mai are nici tată, căci sârmanul meu prieten a căzut, rănit de moarte, într-o luptă în Normandia acum aproape zece luni. Ultimul gând al prietenului meu, pe patul de moarte, a fost pentru copilul său. M-a chemat, mi-a spus în grabă numele și adresa doicii și mi-a cerut să jur pe vechea noastră prietenie că voi fi sprijinul și ocrotitorul acestui orfan. Am jurat și-mi voi ține jurământul, însă misiunea mea este foarte greu de îndeplinit, jupâne Gilbert. Sunt încă soldat, îmi petrec viața în garnizoane sau pe câmpul de luptă și nu pot veghea eu însumi această ființă plâpândă. Pe de altă parte, n-am nici rude, nici prieteni în mâinile cărora să pot încredința acest prețios odor. Nu știam cărui sfânt să cer ajutorul, când îmi veni ideea să mă adresez cum-

natului dumitale, Roland Ritson: el s-a gândit pe loc la dumneata; mi-a spus că, deși ești căsătorit de opt ani cu o femeie drăgălașă și virtuoasă, n-ai avut încă fericirea să fii părinte și că, fără îndoială, v-ai învoi, ca în schimbul unei recompense, să primești sub acoperișul dumneavoastră un sârman orfan, copilul unui soldat viteaz. Dacă Dumnezeu vă dă viață și sănătate acestui copil, el va fi tovarășul bă-trânețelor mele. Îi voi povesti istoria tristă și glorioasă a tatălui său și-l voi învăța să calce cu pas hotărât pe același drum pe care am mers și noi, viteazul său părinte și eu. Până atunci, veți crește copilul ca și cum ar fi al dumneavoastră și nu-l veți crește pe degeaba, vă asigur. Răspunde, jupâne Gilbert: primești propunerea pe care v-am făcut-o?

Gentilomul așteptă cu neliniște răspunsul pădurarului, care, înainte de a se învoi, își întrebă din ochi soția. Însă frumoasa Margaret își întorsese capul spre ușa odăii alăturate și căuta surzând să prindă cu urechea murmurul abia îngânat al răsufării copilului.

Ritson urmărea cu coada ochiului expresia zugerăvită pe fețele celor doi soți și, dându-și seama că sora lui dorea să păstreze copilul, cu toate șovăielile lui Gilbert, spuse cu voce convingătoare:

— Râsul acestui îngeraș va fi bucuria căminului tău, draga mea Maggie și îți jur pe sfântul Petru că, mai mult decât atât, vei auzi și zgomotul, nu mai puțin vesel, al guineelor pe care înălțimea sa ți le va plăti în fiecare an. Ah, parcă te și văd bogată și fericită, ducând de mână, în zilele de sărbătoare, acest încântător copil, îmbrăcat ca un prinț strălucitor, care-ți va spune „mamă”, iar tu vei străluci de plăcere și de mândrie.

Margaret nu răspunse, dar privea zâmbitoare spre Gilbert, a cărui tăcere fu rău înțeleasă de gentilom.

— Șovăi, jupâne Gilbert? întrebă el, încruntându-se. Oare propunerea mea nu ți-e pe plac?

— Iertați-mă, domnule; propunerea dumneavoastră îmi este foarte pe plac și o să luăm copilul, numai dacă scumpa mea Maggie nu se va împotrivi cumva. Hai, femeie, spune ce gândești! Hotărârea ta va fi și a mea.

— Acest viteaz cavalier are dreptate - răspunse tânăra femeie. Lui îi este cu neputință să crească copilul.

— Ei?...

— Ei și o să-i fiu eu mamă. Apoi, adresându-se gentilomului, adăugă: Dacă într-o zi o să vreți să vă luați înapoi copilul pe care l-ați adoptat, o să vi-l dăm cu inima strânsă, dar ne vom mângâia de pierderea aceasta, gândindu-ne că, alături de dumneavoastră, va fi mai fericit decât sub umilul acoperiș al unui sârman pădurar.

— Cuvintele soției mele sunt un angajament - reluă Gilbert - iar în ceea ce mă privește, jur să veghez asupra acestui copil și să-i fiu un adevărat tată.

Doamnă cavalier, iată dovada legământului meu.

Și, smulgând de la cingătoare una din mănușile de care se folosea la lucru, o aruncă pe masă.

— Legământ pentru legământ și mănușă pentru mănușă - răspuse gentilomul, aruncând și el o mănușă pe masă. Să ne înțelegem acum asupra condițiilor întreținerii copilului. Te văd om de treabă, iată, ține aceasta; în fiecare an vei primi tot pe-atât.

Și scoțând de sub haină o pungă de piele plină cu monede de aur, încercă să i-o pună în mână.

Pădurarul refuză:

— Păstrați-vă aurul, domnule! Mângâierile și fericirea Margaretei nu sunt de vânzare.

Mult timp punga de piele fu plimbată din mâinile lui Gilbert, în mâinile gentilomului. În cele din urmă, căzură la învoială și se hotărî, ținându-se seama de propunerea Margaretei, ca banii primiți în fiecare an drept plată pentru întreținerea copilului să fie puși într-un loc sigur ca să i se înmâneze orfanului când va fi major. După ce lucrurile fură puse la punct, cei de față se despărțiră pentru a merge la culcare.

A doua zi, Gilbert, care se trezise dis-de-dimineată, privea cu jind la caii oaspeților.

— Ce animale frumoase! îi spuse el lui Lincoln, care-i țesăla. Nici n-ai crede că au alergat două zile, atât sunt de frumoase și de puternice. Pe Dumnezeu meu! Numai prinții pot să încalce asemenea cai. Cred că doar unul singur costă mult mai mult decât amândoi căluții mei... Dar uite că mi-am uitat tovarășii de muncă! N-or mai fi având fân în iesle... Și Gilbert se îndreptă spre grajd. Grajdul era gol. Unde-or fi? Hei, Lincoln, ai dus cumva caii la păscut?

— Nu, stăpâne.

— Ciudat... - murmură Gilbert și, cuprins deodată de o tainică presimțire, se repezi spre camera lui Ritson. Nu găsi pe nimeni. Odaia era goală. „S-o fi dus să-l trezească pe gentilom” - se gândi el, intrând în camera acestuia.. Dar nici aici nu găsi pe nimeni. Margaret apără cu copilul în brațe. Femeie - strigă Gilbert - ne-au dispărut caii!

— Nu se poate!

— Au încălecat pe caii noștri și ni i-au lăsat pe-ai lor.

— Dar de ce-or fi plecat în felul ăsta?...

— Știi eu, Maggie!...

— Poate au vrut să nu știm în ce parte au luat-o?...

— Sau poate or fi avut pe suflet vreo faptă urâtă?...

— Poate n-au vrut să ne spună că schimbă bidiviii lor istoviți de oboseală,

cu caii noștri.

— A, nu asta, doamne ferește! Caii lor parcă n-au fost călăriți de opt zile, atât de puternici și de odihniți arătau azi-dimineață.

— Eh, să nu ne mai gândim! Ia mai bine privește cât de frumos e copilul și cum zâmbeste. Sărută-l!

— Mai curând poate că seniorul acela necunoscut a vrut să ne răsplătească bunăvoiața, schimbându-și cai lui atât de scumpi cu căluții noștri oboșiți.

— Se poate; și, de teamă să nu-l refuzăm, a plecat în timp ce dormeam.

— Ei bine! Dacă-i așa, îi mulțumesc din tot sufletul, însă nu-mi place cumnatu-meu Ritson. Măcar el trebuia să-și fi luat rămas bun de la noi.

— Păi nu știi că de la moartea sărmanei tale surori, Anette, logodnica lui, Ritson se ferește să mai vină prin părțile astea? Fericirea pe care a văzut-o în casa noastră i-o fi făcut rău.

— Ai dreptate, femeie - răspuse Gilbert, suspinând adânc. Biata Anette!

— Ce mă supără mai tare din toată întâmplarea asta - spuse Margaret - este că nu știm nici numele, nici adresa ocrotitorului acestui copil. Pe cine să anunțăm dacă s-o îmbolnăvi? Nici numele copilului nu-l știm.

— Alege-i tu un nume, Maggie.

— Alege-i-l tu, Gilbert; e băiat și asta-i treaba ta.

— Dacă-i așa, să-i dăm numele fratelui meu, pe care l-am iubit atât de mult. Nu pot să mă gândesc la Anette fără să-mi aduc aminte de nefericitul Robin.

— Fie, l-am botezat, iată-l pe drăgălașul nostru Robin! strigă Margaret, acoperind cu sărutări obrajii copilului, care surâdea blândeii femeii, de parcă i-ar fi fost adevărata mamă.

Orfanul primi astfel numele de Robin Head. Mai târziu, fără să se poată ști de ce, numele de Head se transformă în *Hood*, iar micuțul străin deveni celebru sub numele de *Robin Hood*.

Capitolul 2

Cincisprezece ani se scuseră de la această întâmplare; pacea și fericirea domneau necurmat în casa pădurarului, iar orfanul era încredințat că este fiul preaiubit al Margaretei și al lui Gilbert Head.

Într-o frumoasă dimineață de iunie, un om cam în vârstă, îmbrăcat ca un țăran înstărit, călare pe un ponei puternic, trecea pe drumul ce duce prin pădurea Sherwood spre frumosul sat Mansfieldwoodhaus. Cerul era senin; soarele, abia răsărit, lumina întinderile nesfârșite; o adiere ușoară străbătea crângul, purtând prin văzduh mirosul aspru și pătrunzător al frunzelor de stejar, amestecat cu puzderia mireasmelor de flori sălbatice; picăturile de rouă străluceau de parcă o mână nevăzută ar fi presărat peste mușchi și pe firele de iarbă o ploaie de diamante; la marginea codrului se zbenguiau și ciripeau fel și fel de păsărele; căprioarele boncăluiau prin hățșuri; întreaga natură părea că se trezește din toropeală o dată cu răsăritul soarelui în vreme ce ultimele rămășițe ale ceței de peste noapte se risipeau în depărtări.

Frumusețea zilei se răsfrângea pe chipul senin al călătorului care, trăgând adânc în piept aerul curat al dimineții, cânta cu glas puternic un vechi cântec saxon, un imn ce vorbea despre moartea tiranilor.

Deodată, o săgeată îi trecu suierând pe lângă ureche și se înfipse în craca unui stejar din marginea drumului. Țăranul, mai mult surprins decât înfricoșat, descălecă în grabă, se ascunse după un copac și, încordându-și arcul, se pregăti de apărare. Dar zadarnic cercetă cărarea în lung și-n lat, zadarnic scrută desigurile înconjurătoare sau ciula urechea la cele mai slabe zgomote din pădure, căci nu văzu și nu auzi nimic. De aceea nu știu ce să creadă despre acest atac neașteptat. Poate că pașnicul drumeț intrase în raza unui vânător neîndemânatic; dar oare atunci n-ar fi trebuit să audă zgomotul pașilor sau lătratul câinilor sau ar fi zărit căprioara străbătând poteca în goană? Sau, poate, era vorba de un tâlhar, de un proscris, cum mișunau atâția în comitat, oameni care nu trăiau decât din omoruri și jafuri și care își petreceau ziua pândind călătorii? Dar toți acești hoinari îl cunoșteau, știau că nu e un om bogat și că niciodată nu le refuza o bucată de pâine și un pahar de bere când veneau să bată la ușa lui. Jignise oare pe vreunul dintre aceștia care acum căuta să se răzbune? Nici pomeneală de așa ceva; ș-apoi nu știa să aibă vreun dușman pe o distanță de douăzeci de mile jur împrejur. Atunci, ce mână nevăzută a vrut să-l rănească de moarte? Da, de moarte, căci săgeata trecuse atât de aproape de tâmpla lui, încât îi zbârlise părul.

Tot gândindu-se la situația în care se afla, omul nostru își spunea în sinea

lui: „Oricum, primejdia nu-i pe-aproape fiindcă instinctul calului meu n-o simte. Dimpotrivă, animalul stă liniștit, de parcă s-ar afla în grajd și-și întinde botul către frunzișul proaspăt, de parcă ar fi în fața ieslei. Ei, dar dacă rămâne aici, va arăta celui care mă urmărește locul unde m-ascund acum. Hai, căluț, la trap!”

Porunca aceasta fu dată printr-un fluierat în surdină, iar animalul, ascultător, deprins cu această manevră de vânător care caută un loc singuratic în timpul pânzei, ciula urechile, își roti ochii mari și strălucitori spre copacul ce-i ocrotea stăpânul și, răspunzând printr-un nechezat scurt, se depărtă la trap de locul acela. Zadarnic așteptă țăranul un lung sfert de oră, cu ochii în patru, un nou atac. „Ia să vedem - își spuse - dacă răbdarea nu duce la nimic, să încercăm cu violența. Și, socotind că dușmanul s-ar putea ascunde în direcția arătată de pana săgeții, slobozi o săgeată în partea aceea, nădăjduind, prin această inițiativă, fie să-l sperie pe răufăcător, fie măcar să-l stârneasă. Săgeata străbătu văzduhul și se înfipse în scoarța unui copac, dar nimeni nu răspunse provocării. Oare o a doua săgeată nu va reuși? Porni și a doua săgeată, dar ea fu oprită în zbor. O alta, pornită dintr-un arc nevăzut, o întâlni aproape în unghi drept deasupra potecii și o doborî în vârtej la pământ. Lovitura aceasta, nesus de rapidă și de neașteptată, vestea atâta îndemânare, o atât de mare iscusință a mâinii și a ochiului, încât țăranul, înmărmurit, uitând de orice primejdie, țâșni afară din ascunziș.

— Ce lovitură! Ce lovitură strașnică! strigă el, repezindu-se spre marginea desișului ca să dea de urma arcașului nevăzut.

Un râs vesel răspunse aclamațiilor sale și, aproape de el, o voce argintie și suavă ca de femeie începu să cânte:

*În pădure sunt căprioare și la marginea pădurii dese sunt flori:
Dar lasă căprioarei viața sălbatică și lasă florile pe tulpina lor mlădie
Și vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood!
Știu că-ți plac căprioarele în luminișuri și florile să-ți încununeze fruntea;
Lasă astăzi vânătoarea și petalele proaspete
Și vino cu mine, dragostea mea, dragul meu
Robin Hood!...*

— A, Robin! Nerușinatul de Robin Hood cântă! Ia vino-ncoace, băiete! Cum? Îndrăznești să tragi cu arcul în tatăl tău? Pe sfântul Dunstan, am crezut că niscăi tâl hari îmi poartă pică! A, copil rău ce ești, ți-ai luat drept țintă pentru arc capul meu cărunt? A, iată-l - adăugă bătrânul - iată-l, poznașul! Cântă taman cântecul pe care l-am compus pentru iubitele fratelui meu Robin, când era îndrăgostit... pe când mai compuneam și eu cântece, iar sârmanul meu